Ч. 97. Чернівцї, середа дня 17. (30.) серпня 1905 р. Рочник XXI.

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, пятницї і недїлї,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция
при улици Петровича ч. 2.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застережене. — Реклямациї неопечатані вільні від оплати почтової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:
на цїлий рік . . . . . . 20 К. — с.
„ пів року . . . . . . 10 „ — „
„ чверть року . . . . 5 „ — „
„ місяць . . . . 1 „ 70 „

Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.

Передплата і належитість за інсерати платні в Чернівцях.

ГРОШИЙ і ЩЕ РАЗ ГРОШИЙ!...

„Bukowinaer Post“ оголошує слїдуючу відозву Ончулївцїв, яку ми дословно наводимо:

Чернівцї, в серпни 1905.

Братя!

Війни і полїтики без гроший вести не можна.

Заложенє національного фонду для полїтичних цїлий є безперечною конечностию. Сильна національна орґанізация, видаванє офіцияльної національної часописи, стояча на порядку дневнім борба виборча о опорожнений мандат до ради державної вимагають значних средств, яких один, або і двох достарчити не в силї, а які загал легко може достарчити. Длятого заряд румуньскої партиї ухвалив на засїданю 7. серпня с. р. зарядити збиранє датків між румуньским народними товаришами. Збиранєм будуть займати ся члени заряду партиї і еї екзекутивного комітету. Найдальше до 14 днів мусить ся укінчити збиранє, щоби ми не програли найважнїйшої полїтичної акциї, удержаня стану посїданя опорожненого мандату. Стоячі на порядку дневнім вибори є лише доповняючими, але мають дуже велике значінє. Побідимо ми, то буде буковиньска полїтика носити румуньске пятно; побідять наші противники, то буде она галицко-рускою. Як складку приймає ся лише готові гроші, або векслї. Субскрипциї виключає ся, які остаточно є безвартісні, бож нїхто не вступить хиба на дорогу правну проти не хотячого платити субскрибента. Складки в чистих грошах, або векслях належить посилати до президента народної партиї, Модеста лицаря Ґріґорча, дїдича в Карапчеві над Серетом. Їх буде квітувати бюро народної партиї. (По сїм слїдує спис людий, які в поодиноких місцевостях краю мають збирати складки; спис той ми пропускаємо. — Ред.)

Велика посїлість має свої складки віддавати свому еґзекутивному комітетови. — — — — —

Братя! Отворіть Ваші кишенї і давайте, що можете. **Виборцї будуть коштувати 10.000 корон.** Що річний завдаток для орґанізациї партийної стоїть дальших 24.000 корон.

Через зложенє тих средств для заряду партийного покаже наше населенє свою животну полїтичну спосібність — колиж оно буде отягати ся з вкладками, то апатична маса покаже ся гідною служити чужинцям як добича.

Заряд ромуньско-національної партиї.

Варто би зробити consilium лїкарске і розслїдити, чи не існує такий бацкиль, що викликує жажду гроша та робить людину слїпою на все, що з грішми нїчого спільного не має. Бо лише хоробою хиба можна пояснювати се, що чоловік окричаний демократ, чоловік, що колись справдї досить для тих демократичних переконань своїх працював, нараз з жажди до гроший плюнув на свою честь, яко полїтичного діяча, плюнув на свої переконаня і від кількох місяців лише горлає: Гроший менї, гроший моїй фамілиї, гроший моїм знакомим і помічникам. Давай менї мій, народе 10.000 корон, щоб я мав за що перекупити твоїх виборцїв! (Так безлично признає ся без сорому колишний демократ до сего, що виборцї его мають коштувати 10 тисяч корон!) Давайте 24.000 на народну орґанізацию, бо я ще не заспокоїв всїх своїх приклонників, а єсли не дасьте — то дїдько вас бери, йдїть на жертву чужинцям; менї не вас, а ваших гроший треба. Ото думки, які самі з себе товстим друком пробивають ся з тої відозви Ончулївцїв по гроші.

Та видно, що хороба та, жажда на гроші і зарazлива, як се мож бачити на тих, що лише з колишними демократами до дїла мають. Ми вже в послїднім нумері оголошували відозву наймички Ончулової „N. Fr. L. Z.“, яка також видала відозву по гроші до дїдичів. Мабуть не довго зможуть буковиньскі дїдичі вдержати таких союзників, бо поминувши те, що они собі ті видатки на успокоєнє апетиту „демократів“ відібють в двоє на народній шкірі, все таки здійме їх страх на таку захланність, тим більше, що „добре серце“ Ончула обнимає не тільки родину по крови, але втягає також в круг інтересів родинних, також всїх можливих поплечників і помічників его, так що всїх їх наситити покаже ся навіть страшним для — буковиньских дїдичів.

Мемориял Українців

внесений на конґресї земств 18. липня 1905 р. в справі домагань України.

Полаємо сим до публичного відома дослівний зміст мемориялу, який внесли з обширним умотивованєм репрезентанти Українців на звіснім конґресї земцїв та який є втягнений до протоколу обрад. Мемориял той звучить:

„Централїстична система державної управи, при всякій державній конструкциї, показує ся невідповідною для забезпеки нормального розвитку людских суспільностий. Сцентралїзованє управи так просторої і ріжноплемінної держави як Росия, виключно лише в однім осередку та опрацьовуванє законів для управильненя суспільного житя централїстичною дорогою подавляє народну самостійність, ослаблює народну сьвідомість, здержує культурний розвиток народних мас, приневолених підчиняти ся пасивно чужим реґляментациям і нормам, випрацьовуваним в державнім центрі без блисшого знаня і справдїшних потреб поодиноких частин держави. Серед елементів державного житя, народність, як колективна личність, має природне право розвивати ся відповідно своїй природї. Проявляючи складний комплекс психо-фізичних прикмет, в першім рядї даних природою, а далї викованих в огнищи історичної минувшини, народність мусить бути принята як одна з головних підвалин державного ладу. Автономія народности і федерация етнїчно-територияльних одиниць, входячих в склад держави, являють ся найбільш справедливим а притім найбільш справедливим, і найбільш трівким принципом державного ладу в ріжноплемінній державі, цїлком неоднообразній по своїм природним прикметам, по побутовим окремішностям населеня і по всїм складови правових, суспільних та господарских відносин.

„Репрезентация народних інтересів в однїй центральній репрезентацийній институциї не забезпечує задоволеня усїх народних потреб. Успішне функціонованє центральної репрезентациї можливе лише при обмеженім складї репрезентацийного тїла так великої держави, а се веде необходимо до розпайованя держави на дуже просторі виборчі округи. Не лише другорядні, але і перворядні потреби складових частин держави не можуть при такім ладї бути звісними центральній державній институциї. Конечною отже річию відповідний роздїл державних функций від найменьших орґанів до самого осередка державної управи. Потрібний отже відповідний розклад функций державної управи у всїх степенях еї орґанів, т. є потрібна децентралїзация державного ладу, яку належить перевести через основанє державного устрою на принципах етнїчно-територияльної федерациї, що може найти свій вислів в установленю федеративної палати етнїчно-територияльних частин держави побіч палати народних репрезентантів. Управу кождої етнїчно-територияльної частини держави належить полишити осібній репрезентацийній институциї, що полагоджувала би всї справи населеня в своїх територияльних межах, з виїмкою справ загальнодержавних, які належали би до центральних державних институций.

Признаючи, що відмінний устрій народно-суспільного житя в ґуберніях южної Росиї, який формував ся там через цїлі столїтя, повинен бути нормований специяльними правилами взятими з основ народного істнованя, ми непохитно пересьвідчені, що Україна в своїх етноґрафічних межах має повне право на такий-же федерально-автономний устрій адміністрациї і законодавства — на рівні з кождою иньшою провінциєю держави, що має свій окремий склад громадского і культурного житя та відріжняє ся тим від центральних областий імпериї.

Право України на автономію, порівень з природним правом кождої нациї на самоуправу, опирає ся на слїдуючих основах: 1) історично-правній, 2) економічній і 3) національно-побутовій.

Першою основою являєть ся релятивно недавне минуле нашої вітчини: 250 років назад Україна була цїлком независима від московскої держави. Освободивши ся із польскої неволї, вона, із власної таки ініциятиви прилучилась до Москви як вільна держава, увійшла з нею в унїю, і тота злука була обезпечена і унормована Переяславским договором, заключеним в 1654 роцї між обома правительствами. Після дослїдів проф. Серґієвича злука „мала характер унїї персональної, а не реальної. Україна прилучалась не з московскою державою, а тільки признавала своїм володарем володаря пануючого над Московщиною з его династичними наслїдниками“. (гл. Лекции и изслѣдованія по древней історіи русскаго права, 3-е виданє з 1903 ст. 107). Другий історик, проф. Грушевский, вияснюючи Переяславский трактат даними із цїлого ряду „актів южної і западної Руси“ каже, що сей трактат забезпечував Українї виборну самоуправу і своє судівництво, автономію церкви, вольний вибір гетьмана і право зносин з другими, заграничними державами“. Всї тоті права санкціонував царский указ з 27. марта 1654 р., який увійшов також в повний текст законів российскої імпериї. Відтак, користуючись занепадом козацтва і его внутрішним розкладом, правительство московске, а опісля петербурске стало — раз-у-раз укорочувати вольности України, одна по другій, поки не заневолило его цїлком. Нарушенє тої, чи иньшої постанови переяславского трактату правительство пояснювало і виправдувало хитро — обороною простонародя від утисків козацкої старшини, хоч се-ж саме петербурске правительство заневолило і закріпостило відтак народні маси України тій самій старшинї, від якої нїбито брало сї маси в оборону. На Українї настало кріпацтво, народ попав в нужду, просьвіта его счезла, духова культура упала і Україна зрівналась з Москвою, хоч з нею зовсїм не обединила ся. Ми, розуміеть ся, не думаємо відновляти давні форми нашого колишнього істнованя, але юридично основуємо на них право України на автономію — на культурно-національну, социяльну і полїтичну самоуправу.

В економічнім складї продукцийних сил і социяльного положеня, Україна теж різко відріжняє ся від других частий Росиї. Обкладанє землею основано тут на иньшім принципі і вимагає иньшої реґляментациї, чим прим. в центральній Росиї. Її природні богатства також відмінні, через що тут розвинулось головно хлїборобство і иньші звязані з ним галузи промислу, відтак також промисл гірничий і желїзний, між тим як в центральній Росиї переважає продукция мануфактурна. Загалом всї економічні і социяльні відносини на Українї вимагають для їх порядкованя точного знаня, якого не може бути у центрального правительства, віддаленого на тисячі миль. Сила і можність податкова також відмінні на Українї, а в Московщинї, так що вимагають безусловно иньших основ і иньшої податкової системи.

А та сама здає ся річ також що до усуненя недостатків населеня і виконуваня социяльної справедливости. При одноцїльній сцентралїзованій управі о розуміню потреб населеня і его болїв на поли економічнім і социяльнім нема навіть бесїди, а всякі заходи в тім напрямі центральної управи довели-б лише до канцелярщини і бюрократизму, тої канцелярщини і бюрократизму, від яких вже тепер стогне уся Росия...

Національно-побутова окремішність українського населеня так різко відріжняє ся від великорускoго характеру і способу домашного і товариского житя і ся ріжниця так загально відома, що війшла навіть в поговірку. Тому то про сю сторону справи не будемо навіть говорити, а тільки замітимо, що всякі нївеляцийні заходи правительства, що тревали цїлі віки, не довели до нїякого позитивного результату. З'асимілювати україньский нарід з великоруским не удало ся, а виробила ся лише під напором сеї полїтики серед україньского населеня глуха ненависть до самого правительства, як і всяких его заряджень, які-б они і не були.

Так отже ненависть і опозиция серед україньского населеня є і постійно зростає, а еї не улїчить навіть і зміна абсолютизму, коли державна дїяльність буде сцентралїзована виключно в центральних институциях і однїй центральній репрезентациї. Також і надія правительства на обрусенє України при помочи шкіл і заборони лїтератури також не оправдала ся. Обрусенє не поглубляє ся, а викликує лише зіпсо-

ване мови в офіцияльних зносинах, поверховно, бо в родині, поміж собою, мова україньска удержує ся в повній силї.

Зріст і успішний розвій в материяльнім і духовім відношеню може відбувати ся для України тілько тодї, коли буде розвивати ся в дусї національнім, уживаючи до того всесьвітних здобутків науки і культури. А щоби се осягнути, треба забезпечити Українї народні школи в рідній мові, ввести україньску мову також до шкіл середних і висших, а завести дальше принцип виборности усїх властий судових і адміністративних, надаючи окремішним прикметам україньского житя нові сучасні форми. А що такі реформи можуть бути переведені тілько при широкій самоуправі цїлого краю, то ми мусимо домагати ся самостійної автономії репрезентациї независимо від репрезентациї загальнодержавної так, щоби Україна увійшла в российску державу як автономна країна, на основах федерациї.

Отсе наше головне і основне домагане, від якого сповненя залежить наше становище в сїй державі".

Політичний перегляд.

Швеция а Норвеґія. До переговорів в справі зірваня унїї швецко-норвеґскої виделеґовано зі сторони Швециї: презид. кабінету Лїнденберґера, мін. справ заграничних ґр. Вахтмайстера, мін. осьвіти Гамаркфільде і радника державного Штаатта. Зі сторони Норвеґії знов делеґовано: президента мінїстрів Міхельзена, мін. справ заграничних Левлянда, президента штортінґу Бернера і бувшого радника державного Воота. Перше засїдане тої комісиї відбуде ся 31. серпня 1905 в Карльштадї.

Угорщина. Социяльна-демократия угорска відбула в недїлю кілька людових зібрань, на яких ухвалено візване до коалїциї, щоб она покинула жаданя військові, а домагала ся загального, тайного права виборчого.

Сербія. Кн. Фердинанд вернув нагло до Софії. Сей наглий поворот приписують поважному положеню в якім найшла ся Болгария задля масових арештовань Болгарів в Константинополи і Македонії; кружать також поголоски, що князь хоче змінити систему правлїня.

Росия й Японїя.

В суботу на пополуднїшнім засїданю конференциї підписано протоколи послїдного засїданя, а відтак найблизше засїдане відложено до понедїлка. Але в понедїлок просив Такагіра, щоб відволїчи засїдане до вівтірка, бо він ще не дістав інструкциї з Токіо. Сподївано ся, що Комура предложить нові уступства, однак, як доносить „Matin", Такагіра заявив, що Комура не зробить жадної нової пропозициї. Комура домагав ся відложеня конференциї для того, щоб наглим зірванєм обрад не разити дразливости Рузвельта, а також, щоб дати Росиянам можність надумати ся і згодити ся на японьскі предложеня.

Телеґрами „Буковини"

із дня 29. серпня 1905.

Ню-Йорк. „Associated-Press" доносить з Портсмуту, що Комура дістав очікувані інструкциї з Токіо, як думають, з дозволом відступити від жаданя відшкодованя военного, або зверненя видатків на війну.

Війско в часї мира.

В тих днях лучив ся в Кошицях на Угорщинї факт, який починає ставати у нас типовим. З одної сторони заказ носити збрую людям цивільним, а з другої сторони дозвіл на ходжене з оружем навіть поза службою для військовости, а дальше та атмосфера, в якій жовнїри виховують ся, тоб то пересьвідчене впоюване жовнїрам, що військовість, то щось так важного і великого, що без неї просто пропав би сьвіт — доводять до сего, що кождий жовнїр, чи нисший, чи висший ранґою повною людиною уважає лише жовнїра. Решта суспільности, яка своїми грішми і працею годує „оборонців вітчини", се щось так низького в очах сфер військових, що заслугує лише на іґнороване, або на кулак. Не диво проте, що коли хто небудь з „цивілїв" важить ся критикувати поступки тих „оборонців вітчини", то зачіплений оборонець краю сейчас боронить ся арґументом — пястука. Доказів на се богато що тижня можна вичитати в часописях, а і нинї мусимо занотувати факти, які прямо силують цивільну суспільність орґанїзувати самооборону проти узброєних синів Марса. Ото редактор „Kassai Hirlap" п. Лерес помістив новинку, в якій каже, що резервовий „цуґсфірер" 34. п. п. в Кошицях, який прийшов до вправ, в хвили як ляйтнант Борчіц входив до касарнї закомендирував місто „Habt Acht!" по угорски „Vigyasz!" Резервіста арештовано і, хоть він оправдував ся, що не зробив сего умисне, але не хотячи, з привички, яко жандарм, (а жандармерия уживає угорскої коменди. — Ред.). то его таки замкнено в вязници і виточено ему слїдство. Артикулом тим почув ся ображенний офіцир Борчіц і, взявши собі до помочи товариша Сарторого, напав на редактора в редакциї і кинув ся его бити. Редактор боронячись, стрілив на пострах з револьвера, не трафляючи нїкого. Тодї офіцири добули шабель і кинули ся на редактора. На галас збігли ся з зецернї зецери і один з них Кляйн повалив офіцира Борчіца на землю. Тодї другий офіцир Сартори пробив его шаблею, так що конаючого відвезено до шпиталю, де він слїдуючого дня помер. Тимчасом наспіла полїция, я а офіцирів відвела до фіякра, ратуючи їх в той спосіб перед доразною карою збігших ся робітників. Сам комендант полку Пухерна заявив, що поступок обох офіцирів був невідповідний, даючи тим сатисфакцию делеґатам преси. Ми однак мусимо его назвати по імени і сказати, що був се розбійничий напад розпаношеного офіцира на редактора, який боронив прав своего народа.

Другий случай лучив ся в купелевій місцевости Баатон-Альмаді також на Угорщинї. Именно офіцир гонведів Евґен Мілїч, який в підпитім станї забавляв ся в каварни, зажадав нараз від граючої там циганьскої музики, щоб она заграла в честь его нареченої. А коли діріґент капелї Лякатос, порозумівши ся з музикантами, спитав его, що він їм за се заплатить, офіцир тим так роззлостив ся, що убив діріґента вистрілом з револьвера на місци. Тодї цигани кинули ся на офіцира і збили его так страшно, що непритомного винесено зі салї. Родинї убитого цигана жертвовано 1000 корон, щоби не вносила скарги судової проти офіцира. Слїдство виказало, що кілька днів перед тою авантурою той самий офіцир мав другу. Именно, явивши ся на стациї, він без причини почав стріляти з револьвера до висїдаючих з корабля подорожних, чим викликав серед публїки панїку.

Ото наслїдки специяльного військового вихованя, наслїдки ношеня жовнїрами збруї поза службою, тодї як цивільній людности ношенє оружа заборонене.

Масакра робітників в Ґранміхеле.

Недавно розійшла ся по сьвітї коротка вість телеґрафічна, що в містї Ґранміхеле на Сицилії вибухли робітничі розрухи, при чім полїция і війско стрілило до робітників. Що однак те стрілянє мало ті наслїдки, що з него вже доси померло 14 осіб, (між якими находить ся 9-лїтний хлопчик і одна жінка при надії), та що 12 осіб конає в шпитали без надії на житє, а більше як 150 осіб є лежше ранених, то годить ся тій подїї приглянути блисше:

16. с. м. отворено в Іранміхеле нову палату робітничу. На зборах, які з тої причини відбули ся виступив один з бесїдників остро проти дїдичів, які дармують і здирають народ до останнього, коли люд гарує, гарує і всегда примирає з голоду. В тій хвилї комісар розвязав збори, а збурена товпа робітнича потягла під „дїдичівский клюб", щоби там задемонструвати проти тої великої суспільної несправедливости. Тодї комісар дав розказ карабінерам і полїциї розігнати товпу. Полїция і війско кинули ся плазувати шаблями демонструючих робітників, їх дїтий і жінок. Тодї розлючені робітники, не зважаючи на полїцию кинули ся на клюб, виважили двері і знищили внутрішні урядженя. Вид нищеного дїдичівского майна голодними робітниками так роз'ярив комісаря, що він візвавши ще 17 карабінерів, розставив перед клюбом своїх 25 вояків і кількох полїцаїв і візвавши присутних 3 рази, щоб розійшли ся, дав розказ стріляти з мітрайлез. Гукнуло 4 сальви, а що кождий набій мітрайлези має 11 куль, то більше як 1000 куль післано в безборонну товпу. Сей поступок полїциї, яка так легкодушно пускає 1000 куль в безборонну товпу робітників, дїтий і жінок, дасть ся вияснити лише зьвірством і бездушностию полїциї, яка є всегда певна безкарности від свого правительства, котре стануло явно проти робітників і голодних годує кулями. Цїкаве є однак, що правительственний орґан „Tribuna" висказує жаль, що в Ґранміхеле не обняли керми рухом робітничим социялїсти, бо тим тілько можна би зарадити кровавим масакрам робітників. Розуміє ся, що се признанє для социялїстів не зменьшає, а радше підносить вину правительства, яке тисяч разів лекше могло би сповнити ту роботу серед робітничої кляси, якою социялїсти запобігають таким крівавим продукциям полїциї і війска.

НОВИНКИ.

Чернївцї, 29. серпня 1905.

Маневри цїсарскі в Тиролї. 28 с. м. рано приїхав цїсар з Ішлю до Бозена в Тироли, щоби приглянути ся маневрам. По полудни від'їхав цїсар до Мандель, а відтак до Ромено витаний всюда сердечно товпами народа і місцевими властями.

Петиция в справі полїтичних вязнів на Сахалїнї, яку заініциювала і на яку масу підписів вібрала американьска преса, звучить: „Петиция в справі российских вязнів полїтичних на Сахалїнї. До Єго Ексцеленциї Коґоре Такагіра, над'звичайного посла і повновласного мінїсттра Японії. Пане! Японїя, добувши власть на Сахалїнї, має тепер в своїх руках певну скількість вязнів і полїтичних российских заточенцїв. Богато з них загнано на Сахалїн, яко карну кольонїю, по відсидженю 15—20 лїт в льохах шлїсельбурскої кріпости. Иньших заслано навіть без формальности суду военного. Людий тих покарано за охоту впровадити у себе в житє таких основ людскої свободи, які суть шановані в Японії і иньших цивілїзованих краях. Вязнені они є без правної підстави, бо жадне правительство не є обовязане виконувати вироки чужих судів, а особливо вироків виданих в справах полїтичної натури. З другої сторони Японїя нїколи не видавала Росиї полїтичних виновників, які шукали захисту на японьскій землї. Тим більше не захоче того прецеденсу Японїя нинї, коли навіть в самій Росиї домагають ся увільненя всїх полїтичних переступників. Новозаведене японьске правлїнє і справедливість зглядом полїтичних виновників на Сахалїнї жадають як найскоршого увільненя полїтичних засланцїв жінок і мущин. З тих причин ми підписані горожани і мешканцї Сполучених Держав Америки з шаною петицийонуємо до японьского правительства, щоби дало ще один примір своеї гуманїтарности і доброти і в той спосіб показало своє приязне успособленє зглядом российского народа, даруючи свободу жертвам полїтичного гнету. З правдивим поважанем" (Підписи).

Внутрішна гниль. Ґен. Кондратєнко, який погиб в Портї Артура оставив по собі листи і памятник, який однак рос. правительство сконфіскувало. Сей поступок правительства стане для нас ясним, коли ми прочитаємо хоть один з тих листів ґенерала. який оголосила его жінка. В тім листї Кондратенко пише: Стало менї ясним що наші військові інжинери цїлком не помагають при будові шанців і взагалї не журять ся о добро війск, а суть виключно занятї — окраданем скарбу. Длятого ті інжинери ведуть роботи на приватний рахунок, бо при таких роботах можна робити Хінцями, яким они дуже мало платять, а в рахунках виказують о много більше і на тім грубо заробляють. Роботи виконувані жовнїрами, на яких нїчого „заробити" не мож, дізнають великих перепон зі сторони наших інжинерів. То само робить інтендантура: брак обуви, мундурів, жовнїри ходять в плетених ходаках, а інтенданти передумують лише над тим, в який би спосіб щось заощадити — до власної кешенї. Словом інтенданти і інжинери, то ганьба нашої армії".

Задармо повішений. В лїтї 1901 р. найдено убиту проститутку в Альтонї. Яко убійника еї підозрівано челядника різницкого Майнава, якого суд справдї признав винним і засудив на смерть через повішенє. Вирок виконапо в невдовзї по засудї. Тимчасом минувшого тижня арештовано столярского челядника з Гамбурґа Габека, якого власна матїр і сестра оскаржили перед судом, що то він убив згадану проститутку. А тимчасом Майнав вже повис давно — невинно.

Оповістки, іменованя і т. п.

Вісти особисті. Краєвий радник судовий Теофіль Айвелїнґ перейшов з нинїшним днем в сталий стан супочинку. — Маршалок краєвий Григорій барон Василько виїхав на короткий час до Відня.

З Буковиньского виділу краєвого: Найблизше засїданє Видїлу краєвого відбуде ся в Пятницю. До тепер ще не увійшов до Видїлу краєвого протест кураториї краєвого банку в справі іменованя цензорів.

З ради шкільної краєвої. Нинї у вівторок відбуде ся засїданє шкільної ради краєвої.

Староство Заставна. В суботнїшнім числї „Wiener Zeitung" опубліковано вже утворенє староства в Заставній. Оголошенє те звучить: Найвисшою постановою з д. 15. серпня с. р. при частковій змінї розпорядженем мінїстерства внутрішних справ з 10. липня 1868 р. В. З. Д. ч, 101. оголошеного адмінїстративного подїлу князївства Буковини зволив цїсар ласкаво зізволити на урядженє староства з місцем осідку в Заставній. То староство має обнимати судовий повіт, який має ся відлучити від теперішного повіта кіцманецкого. Староство в Заставній має почати своє урядованє з днем 1. жовтня. Підписано Біляндт Райдт в. р.

Город для дїтий на улици Петровича ч. 6. буде отворений 5. вересня с. р.

Видає товариство „Руска Рада" в Чернівцях. За редакцию відповідає: Іван Захарко.

З друкарнї товариства „Рускої Ради" в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.